

Příloha k protokolu o SZZ č.

Autorka: **Bc. Michaela Míčová**

Vysoká škola: **FF JU v Českých Budějovicích** Aprobace: Bohemistika nav.

Katedra: ÚBO

Datum odevzdání posudku: 16. 5. 2017

Vedoucí: Prof. PhDr. D. Tureček, DSc.

POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Jiráskovy drobné historické prózy v dobovém kontextu

.....
(téma)

Práce Michaely Míčové vznikla soustavným úsilím, koordinovaným pravidelně se školitelem. Kolegyni se podařilo naplnit zadání. Východiskem jí byly úvahy o podstatě historického realismu a o autorech příslušného typu tvorby v českém kontextu. Zejména první z právě zmíněných okruhů představuje mimořádně náročnou odbornou problematiku, která by si zasloužila samostatného zpracování. Za této situace se kolegyně Míčová spokojila se stručným přehledem, opřeným zejména o práce Jana Máchala, jehož náhledy na novodobý český román a prózu vůbec přiléhaly k Jiráskově tvorbě jak časově, tak koncepčně. Následně přehlédla názory předních odborníků z doby Prvé republiky (Novák, Mukařovský). Svedla ale vzít v úvahu i novější a zcela nové práce (J. Janáčková, B. Fořt). Někdy by přitom neškodil poněkud kritičtější přístup: kolegyně Míčová příliš jednoznačně a bez dalšího důvěřuje autorům sekundární literatury, jejichž náhledy by spíše měla kriticky prověřovat. Zejména příliš důvěřivě přejímá tvrzení o zlomech epoch a etap (viz např. s. 12 aj.), kteréžto přece jsou vždy více součástí konstruovaného literárně historického modelu, než by měly esenciální povahu.

Zejména se ale diplomantka v první části svého textu pokusila pro mne přijatelným způsobem vymezit materiálový korpus své práce – přehled Jiráskovy drobné prózy. Následně si položila nejednoduchou otázku jejich umělecké hodnoty. Aniž by příliš teoretizovala (což by se jí ani nedoporučovalo), soustředila se v příslušných pasážích v podstatě na rekonstrukci takové umělecké hodnoty, která byla zkoumaným textům přisuzována v procesu dobové recepcce. I tu snad příliš lehce podléhá svůdným tvrzením a postupům svých velkých předchůdců na odborném poli: tak když přespříliš přímočaře rýsuje spojnici mezi „skepsí ze společenského vývoje“ a Jiráskovým dílem (s. 18, odkud i citát). I samotný problém recepcce Jiráskova díla by ale jistě vydal na zvláštní, nejspíše disertační práci. Proto je určitá torzovitost výkladu kolegyně Míčové v tomto bodě spíše pochopitelná.

Meritem práce jsou tak jako tak analyticko-interpretací kapitoly, které také tvoří většinu předkládaného spisu. Je potřeba hned zkraje ocenit, že autorka tuto část svého odborného

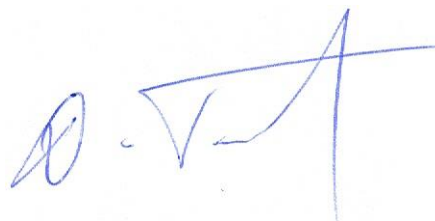
výkonu opřela o pečlivou heuristiku, zaměřenou na dobový obraz příslušných textů Koldy Malínského, Františka Josefa Karase a Karla Šáby, které představují kontrastivní pozadí pohledu na texty Jiráskovy. Analýzy se autorka snažila co nejvíce systematizovat, což se mimo jiné jeví i ve struktuře jednotlivých kapitol, vždy soustředěných k problematice vyprávění, postav, prostoru, klíčových motivů. Tím se kolegyně Míčová – po mém úspěšně – snažila dobrat vzájemné slučitelnosti jednotlivých analytických kroků. Jistě bychom tu mohli poznamenat, že snad mohla vycházet ze širší základny naratologických prací, ale v rámci konzultací jsme v tomto ohledu z pragmatických důvodů dospěli k jakémusi - snad udržitelnému – minimálnímu arzenálu. Pohled, který se porovnávacími analýzami slečně Míčové otevřel, považuji za velmi podstatný: neporovnává Jiráska s velkou evropskou prózou, ani jej anachronicky nestaví po bok autorům pozdějším, ale komparuje jej s typem beletristů, kteří pro dobového čtenáře Jiráskových drobných próz znamenali pomyslné východisko dobového vkusu, první linii kontextu, v němž Jiráskovy texty přicházely ke slovu. Užitečnost uvedeného postupu se zračí v závěrech, k nimž diplomantka dospěla. Jirásek se tak jeví jako mimořádně obratný vypravěč, prokazující „značné umělecké mistrovství“, a to „již ve svých prvních drobných historických prózách“ (oba citáty ze s. 92). Směrovkou pro další analogická zkoumání je zvláště ocenění Jiráskových plastických popisů, jeho schopnosti „podat poutavý obraz velkolepých a slavnostních scén“ (s. 92). Tu by bylo možno uvažovat o spojnicích Jiráskovy tvorby nejen s parnasistní poetikou malebného lesku, ale i s konvencemi dobové akademistní tvorby, jakou v českém kontextu představoval František Ženíšek a v kontextu evropském pak Lawrence Alma-Tadema či Henrik Siemiradzski. To již ale podstatně překračuje možnosti práce Michaely Míčové.

Kvalitě práce bohužel nesvědčí některé formální chyby – tak analyzované Jiráskovy texty jsou nesprávně zařazeny do seznamu sekundární literatury, místo aby byly uvedeny v seznamu literatury primární. U citace internetových zdrojů není uvedeno datum přístupu. Drobné jazykové lupy, na něž také pohříchu narazíme, neberu v potaz, jelikož jejich frekvence ani povaha zásadně práci nezpochybňují.

Lze sumarizovat, že práce Michaely Míčové dostává nárokům kladeným na diplomní spis a jakou takovou ji také doporučuji k obhajobě.

Návrh na klasifikaci diplomové práce: **velmi dobře**

V Č. Budějovicích dne 16. 5. 2017

.....
podpis vedoucího diplomové práce

Stupeň klasifikace:	výborně	velmi dobře	dobře	nevyhověl
---------------------	---------	-------------	-------	-----------

*) Nehodící se škrtněte